

Sygnatura akt I C 871/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Jelenia Góra, dnia 31 lipca 2013 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: **SSR Marta Ładzińska**

Protokolant: Paulina Poręba

po rozpoznaniu w dniu 31 lipca 2013 r. w Jeleniej Górze

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. **z siedzibą we W.**

przeciwko Z. K.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Z. K. na rzecz strony powodowej (...) S.A z siedzibą we W. kwotę 326,88 zł (trzysta dwadzieścia sześć złotych osiemdziesiąt osiem groszy) wraz z:

a. ustawowymi odsetkami od kwoty 19,71 zł od dnia 25.01.2013 r. do dnia zapłaty,

b. umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od kwoty 96,68 zł od dnia 25.01.2013 r. do dnia zapłaty,

II. nie obciąża pozwanego kosztami postępowania poniesionymi przez stronę powodową,

III. świadczenie zasądzone w punkcie I wyroku rozkłada na siedem rat, przy czym sześć pierwszych rat ustala na kwotę po 50 zł, a siódma rata obejmować będzie kwotę 26,88 zł oraz odsetki ustawowe orzeczone w punkcie I wyroku, z zaznaczeniem że raty będą płatne miesięcznie począwszy od września 2013 r. do 10 –ego dnia każdego miesiąca, z zastrzeżeniem, że w przypadku uchybienia spłaty którejkolwiek z rat cała pozostała należność staje się natychmiast wymagalna.

Sygn. akt I C 871/13

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) S.A. z siedzibą we W. wniosła o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego Z. K. 326,88 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kosztów postępowania. Uzasadniając swoje żądanie podniosła, że pozwany zobowiązał się spłacać kredyt z dnia 25.06.2009r. w miesięcznych ratach. Ostateczny termin spłaty kredytu, wyznaczony w umowie, upłynął w dniu 25.06.2012r. i całe roszczenie jest wymagalne. Pozwany do dnia wniesienia pozwu nie uregulował należności.

W dniu 08 lutego 2013 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, uwzględniając powództwo w całości.

Pozwany złożył sprzeciw od powyższego nakazu, podnosząc, że wnosi o rozłożenie świadczenia na raty ze względu na swoją sytuację majątkową, albowiem jest na rencie, którą pobiera w wysokości 373,48 zł miesięcznie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 25.06.2009r. pozwany zawarł z (...) S.A. umowę kredytu nr (...) na kwotę 2737,41 zł na zakup aparatu słuchowego.

Pozwany zobowiązał się do spłaty kredytu w 36 miesięcznych ratach, począwszy od lipca 2009r. Wysokość pierwszych 35 rat wynosiła 99,40 zł, a wysokość ostatniej raty – 99,48 zł.

Pozwany dokonywał spłat z opóźnieniem, co skutkowało naliczeniem odsetek karnych oraz wysyłaniem monitów i upomnień.

Na datę wniesienia pozwu łączne zadłużenie pozwanego wobec strony powodowej wynosiło 326,88 zł, w tym 96,68 zł tytułem kapitału, 19,71 zł tytułem odsetek umownych i karnych naliczonych do dnia 24.01.2013r. oraz 210,49 zł tytułem kosztów monitów i upomnień.

(**dowód:** bezsporne, a nadto: umowa kredytowa, k – 31-32 tabela opłat i prowizji, k -33, szczegółowy wykaz odsetek, wykaz kosztów monitów i upomnień, k - 26-28, zestawienie wpłat, k – 28-30)

(...) S.A. jest następcą prawnym (...) S.A.

(**dowód:** wyciąg z rejestru przedsiębiorców, k – 35-36)

Pozwany pobiera rentę w wysokości 373,48 zł miesięcznie.

(**dowód:** potwierdzenie wypłaty, k – 9)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości.

Jego podstawę stanowił przepis art. 69 §1 Ustawy Prawo bankowe, który stanowi, że przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Do umowy zawartej pomiędzy stronami stosować należy dodatkowo przepisy Ustawy z dnia 20 lipca 2001 roku o kredycie konsumenckim. Zgodnie z art. 2. ust. 1 tejsze Ustawy przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę, na mocy której przedsiębiorca w zakresie swojej działalności, zwany dalej „kredytodawcą”, udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi kredytu w jakiegokolwiek postaci. Za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności:

- 1) umowę pożyczki,
- 2) umowę kredytu w rozumieniu przepisów prawa bankowego,
- 3) umowę o odroczeniu konsumentowi terminu spełnienia świadczenia pieniężnego,
- 4) umowę, na mocy której świadczenie pieniężne konsumenta ma zostać spełnione później niż świadczenie kredytodawcy,
- 5) umowę, na mocy której kredytodawca zobowiązany jest do zaciągnięcia zobowiązania wobec osoby trzeciej, a konsument - do zwrotu kredytodawcy spełnionego świadczenia.

Konsumentem jest natomiast osoba fizyczna, która zawiera umowę z przedsiębiorcą w celu bezpośrednio niezwiązanym z działalnością gospodarczą.

W przedmiotowej sprawie bezsporne było zawarcie przez strony umowy kredytowej, a w szczególności jej warunki, czas trwania, oprocentowanie oraz okoliczność, iż kredyt nie został przez pozwanego spłacony.

Mając powyższe na względzie, a w szczególności to, że pozwany nie kwestionował zadłużenia wobec strony powodowej, a także jego wysokości, orzeczono jak w punkcie I sentencji wyroku.

Pozwany nie zaprzeczał twierdzeniom pozwu, wniósł jednak o rozłożenie świadczenia na raty, powołując się na swoją trudną sytuację materialną. Sąd ustalił, że pozwany pobiera rentę w wysokości 373,48 zł miesięcznie.

Na mocy przepisu art. 320 k.p.c. rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty jest możliwe „w szczególnie uzasadnionych wypadkach”. Zgodnie z piśmiennictwem takie szczególnie uzasadnione wypadki zachodzą, jeżeli ze względu na stan majątkowy, rodzinny, zdrowotny spełnienie świadczenia przez pozwanego niezwłoczne lub jednorazowe byłoby niemożliwe lub bardzo utrudnione albo narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody (vide: M. Jędrzejewska (w:) Kodeks postępowania cywilnego..., t. 2, red. T. Ereciński, s. 24 i nast.) Ze złożonego przez pozwanego dowodu wypłaty renty wynika, że utrzymuje się on z renty w wysokości 373,48 zł miesięcznie. Ponadto zwrócić uwagę należy, że przedmiotowy kredyt pozwany zaciągnął na zakup aparatu słuchowego, a więc artykułu rehabilitacyjnego, koniecznego pozwanemu do codziennego funkcjonowania.

Uznać zatem należało, że sytuacja pozwanego jest szczególna – uzasadniona względami majątkowymi i zdrowotnymi. Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd uznał, że rozłożenie należności jest uzasadnione, a pozwany spełnia przesłanki z art. 320 k.p.c.

Rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty na podstawie art. 320 k.p.c. ma zgodnie z orzecznictwem ten skutek, że sąd nie może odmówić przyznania wierzycielowi żądanych odsetek za okres do dnia wydania wyroku zasądzającego świadczenie; rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty ma jednak ten skutek, że wierzycielowi nie przysługują odsetki od ratalnych świadczeń za okres od daty wyroku do daty płatności poszczególnych rat (tak: uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 września 1970 r., III PZP 11/70, publ. OSNCP 1971, nr 4, poz. 61 oraz uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2006 r., III CZP 126/06, publ. OSNC 2007, nr 10, poz. 147). Tym samym sąd winien zasądzić odsetki za okres od dnia 25.01.2013r. do dnia 31.07.2013r., nie zaś – do dnia zapłaty. Omyłkowo Sąd o odsetkach do dnia zapłaty.

W związku z powyższym orzeczono jak w punkcie III wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c., mając na uwadze, że szczególne okoliczności, o którym mowa w przepisie art. 102 k.p.c. bez wątpienia w przedmiotowej sprawie występują. Skoro bowiem pozwany utrzymuje się z renty w wysokości 373,48 zł miesięcznie, to bez względu na poziom jego wydatków, już sama kwota renty wystarcza do przyjęcia, że jego sytuacja majątkowa nie pozwala na uiszczenie na rzecz powódki kosztów postępowania.

W związku z powyższym orzeczono jak w sentencji.